

Mezey Katalin

PÁRBESZÉD

A szó erőtlen. Ha szép, hímzés csupán
 a lélek szötte erős szöveten.
 De ha a szövet szétkorhadt, molyette,
 nincs mit csodálni a hímzéseken.
 Mit válaszolhatnék kérdéseidre?
 S mit érsz vele, ha a választ kimondom?
 Számodra véget ér minden azon a ponton,
 ahol számomra nincs igazi mezsgye.

Ha nincsen mezsgye, mért tiltja parancsod
 önként átkelnünk ezen a határon?
 Hátunkra venni kis élet-batyúnk
 és átállépní életen-halálon?
 Ha nincsen mezsgye, a méregpohár
 miért tilalmas szenvedő hívednek,
 aki, ha nálad üdvösségre vár,
 terhét letéve hozzád nem siethet.

Ahol számomra nincs igazi mezsgye,
 ott a halandó névtelen topog,
 ott Guiscardus és Gismunda szerelme
 értelmetlen, nem létező dolog.
 Nem akarhatsz testet letéve, földi
 szerelmedre keresni gyógyulást,
 ahol nincs más, csupán Isten szerelme,
 ahol szeretni nincs értelme mást.

Kioltod hát lelkünket, mint a gyertyát,
 s csak könnyű, kanócfüst marad utána?
 Vagy visszagyúrod szülőanyagába
 azt, aki annyi keresztúton várt rád,
 konyhakendőd alá, ahol kelesztetd
 a többi lélek közé keveredve,
 amíg minden emléket el nem vesztett
 boldog fájdalmait, önmagát is levette?